

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ET TU TUU NOUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

V. ÉVF. 1904 1. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANUM NYOMDA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

POCE AGNUS DEI

ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORIS

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Eucharisztikus kongresszus. — Az Oltáriszentség és a férfiak. — Imádni őt. — Az Eucharisztia zenéje. — A szentmise és a boldogult lelkek. — Vegyesek. — Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya. Az örökimádás temploma. — Az Erzsébet-Örökimádás-templomegyelet alapszabályai. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. Irodalom. — Hirdetések.

Eucharisztikus kongresszus.

QIRÓL már többször hirt adtunk, a tavasszal tartandó eucharisztikus kongresszus ügye a megvalósulás felé közelget. E hó 25-én ugy az előkészítő papi bizottság, mint a hölgybizottság ülést tartott már s lelkesedéssel tette magáévá egy május 15. és 20-ika közt tartandó országos eucharisztikus kongresszus ügyét. Ez az időpont legalkalmasabbnak látszott a magasztos manifesztáció számára, mivel ugyanakkor lesz az örökimádási templom alapkövetétele, össze lesz kötve vele egy nagyobb szabásu oltáregyesületi kiállítás, akkor van szent Bayllon Pascalnak, az összes szentségi művek égi védőjének ünnepe s az időjárás is olyan szokott lenni, mely inkább biztosítja, mint máskor az ezen ünnepséggel összekötött felvonulások, körmenetek, stb. sikerét.

Az előkészítő bizottság mindenekelőtt Ő Eminenciájának, Magyarország hercegprimásának jóváhagyását fogja kikérni a terv számára, azután pedig országos bizottságot fog alakítani, a melyben való részvételre fel fogja kérni az összes szentségi ügyek hazai vezetőit.

Érezzük, hogy Magyarországon szükség van a hitbuzgalom mélyítésére. Keressük a krisztusi szellemet s dolgozunk, hogy azt visszavigyük az egyén, család és társadalom életébe. Kitől fogjuk megtanulni e szellemet, ha nem magától az Ur Jézus Krisztustól az Oltáriszentségben? Ki fog nekünk erőt adni a harcban, mely hogy fenyegeti a keresztény magyarságért dolgozókat, szembeötlő jelek mutatják — ha nem a szentségi Üdvözítő? A Szentatya fölszólit bennünket, hogy mindent megujítsunk az Ur Jézusban s mi követni akarjuk őt — van-e hát sürgősebb feladatunk, mint visszavezetni az embereket az Oltáriszentséghez?

Ime, itt az alkalom az eucharisztikus lelkesedés élesztésére, a krisztusi szellem terjesztésére, az Ur Jézus iránti hódolatunk kimutatására. Legyen

rajta mindenki, kinek hivatása és katolikus szive parancsolja, hogy a kongresszus fényesen sikerüljön; irjon, buzdítson, jöjjön fel, vegyen részt az előkészítő tanácskozásban minden eucharisztikus lélek, hogy megdicsőítsék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Az Oltáriszentség és a férfiak.

(Keller, himmelstadti plébános előadása 1903. szeptember 17-én.)

AFÉRFIAK az Oltáriszentséghez különösen közel állanak. Férfiak voltak tanui az Oltáriszentség első ünneplésének. Férfiak vették magukhoz első ízben az Oltáriszentséget. Férfiakra bizta az Ur az Oltáriszentséget az idők végéig. Férfiaknak szólt és szól e mondás: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

A férfiak ezen külső elsőbbsége bensőleg mély alapokon nyugszik. Ezt megismerjük, ha az Oltáriszentség alapításának okait és a férfiak kötelességét vizsgáljuk.

Krisztus azért alapította az Oltáriszentséget, hogy az Atyától rábizott megváltás tényének befejezése után is örömet és bánatot velünk, emberekkel e földön egészen a világ végéig megoszson. Krisztus Urunk mindenkor nálunk akart maradni az Oltáriszentségben.

Családja mellett kitartani: ez a keresztény férfiúnak első kötelessége. Mig a halál övéitől el nem választja, a keresztény embernek övéinél kell maradnia. De vajjon hol talál a keresztény ember erőt eme a sirig tartó hűséghez? Az Oltáriszentségben! Jézus példája *tanít* törhetetlen hűségre, az Oltáriszentség kegyelme *kölcsönöz* rendithetetlen hűséget. Ha tehát a keresztény férfi ezen kegyelemmel és Jézus Urunk példája szerint ezen hűséget övéivel szemben gyakorolja, akkor teljesíti egyszersmind az Istentől ráruházott kötelességet is; hűségével övéit is megnyeri Istennek s ily módon családja üdvét és Isten dicsőségét mozdítja elő.

Az Oltáriszentség alapításának második oka az volt, hogy Krisztus minden időkre akarta magát értünk föláldozni. Krisztus kereszthalálával a természetfölötti életet szerezte nekünk. Ezen kegyelmi életet az Oltáriszentségnek örökké tartó áldozatával tartja fenn és gyarapítja. Az ujszövetség ezen áldozatában élénk állítja az Ur áldozatát a keresztfán és ennek gyümölcseit hasznunkra fordítja. Erről mondja XIII. Leo: «Az Oltáriszentség, mint Jézus szenvedéseinek állandó emléke, a keresztény embert a szükséges, üdvös sanyargatásra utalja». Jézus első papjaihoz így szólt: «Ezt tegyétek emlékezetemre», azaz megemlékezésül fájdalmaimra, kínjaimra és gyötrelmeimre; megemlékezésül halálomra a keresztfán. Ezen okból lett az Oltáriszentség mint szentség és áldozat minden időkre állandó intés bünbánatra és min-

den, bármily nagy szomorúság elviselésére; komoly és határozott megvétele minden élvezetnek, melyet szemérmetlen emberek annyira dicsérnek és magasztalnak.

A férfi is családjában az élet főoka, azért kötelessége is övéinek életét fönntartani és előmozdítani. Ezt azonban csak folytonos áldozatokkal lehet megtenni. Már ezen fogalom «férfi», magában foglalja az erő és elszántság fogalmát is. Erő és elszántság azonban csak a szenvedésben tűnhetik ki. «Beatus vir, qui suffert tentationem», csak áldozatokkal, súlyos áldozatokkal mutathatja ki a férfi a maga férfiasságát és velük igazolhatja hűségét övéihez; csak súlyos, szakadatlan áldozatai árán szerezheti meg a férfi családja boldogságát. Áldozatos szellemet *tanít* és kedvet *nyújt* az áldozathoz az Oltáriszentség, a mely Krisztus szenvedésének gyümölcse és örökké tartó áldozat. Tehát az Oltáriszentségtől nyeri a férfi az erőt, hogy második kötelességét teljesítse, azaz hogy övéi érdekében áldozatokat hozzon. Ha tehát a férfi az Oltáriszentség Üdvözítőjétől áldozatos szellemet tanult és az Üdvözítőtől áldozathoz kedvet nyert, és ha Jézus Krisztus kedvéért övéi érdekében áldozatos életet él: akkor az egész család is a családapa példája szerint követni fogja Krisztus Urunkat keresztutján és valamennyien, mint Urunk tanítványai dicsőíteni fogják az Urat és saját javukat fogják előmozdítani.

Harmadik ok az Oltáriszentség alapítására az volt, hogy Urunk a szent áldozásban lelkünk tápláléka akart lenni. Nekünk akarta Magát átadni egészen. Velünk akart egyesülni, hogy minket minden gonosztól megszabadítson. «Én vagyok az élet kenyere; a ki eszi az én testemet és issza az én véretem, az Bennem marad és Én ő benne. A ki ezen kenyérből eszik, élni fog örökké.»

Ezen teljes odaadás övéi iránt képezi a keresztény ember harmadik kötelességét. Nem elegendő, hogy a férfi övéi körében maradjon; nem elegendő, hogy övéiért áldozatokat hozzon, ő tartozik nekik legnagyobb kincsével is: odaadó szeretetével; azon szeretettel, a melyről az apostol mondja (I. Kor. 13, 4.): «A szeretet türelmes, kegyes; a szeretet nem irigykedik, nem cselekszik rosszul, nem fuvalkodik föl, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem örül a hamisságon, hanem az igazságon örvend. Mindent elvisel, mindent elhisz, mindent remél, mindent elszenved».

Ezen odaadó szeretetet a keresztény ember az Oltáriszentségben találja. Csak olyan férfi nyújthat övéinek is teljes, odaadó, hű szeretetet, a ki az Urral a szeretet szentségében bensőleg egyesül. Ha így a keresztény férfi az isteni szeretet kifogyhatatlan forrásából az Oltáriszentségben odaadó szeretetet merített övéi iránt, akkor övéi is Krisztus kedvéért teljes odaadással fogják őt szeretni. Ezen családon beteljesül akkor az isteni szó: «Őrizd meg őket a te nevedben, hogy egyek legyenek, mint mi».

Az eddig mondottakból következik, hogy a keresztény férfiaknak az

Oltáriszentséget, mint a kegyelem, az erő, az erény és minden boldogság forrását különös módon kell tisztelniök és becsülniök.

Sajnos azonban, nem így történik! Sok férfi az Oltáriszentséggel szemben teljesen hideg, sőt ellenséges érzelmű. Épen a férfiak azok, a kik az Oltáriszentséget lenézik, gyalázzák, sőt gyűlölik. Gondoljunk a káromkodókra és szidalmazókra! Mily hidegen és lanyhán viselkednek némely férfiak az istenitisztelet alatt; mint nem keresik föl többé némelyek a délutáni eucharisztikus ájtatosságokat. Sőt némelyek a vasárnapi szentmisét is ok nélkül mulasztják el. Általában mily ritkán kerülnek a férfiak az áldozópad elé, mennyire növekszik azon férfiak száma, a kik az Oltáriszentségtől egyáltalában távol maradnak, sőt nem csekély számú olyan férfiu is található, a ki hozzátartozóit is eltiltja az Oltáriszentségtől.

Ezen szomorú és súlyos következményekkel járó ténynek melyek hát az okai?

1. *Tudatlanság.* Épen azon férfiakra, a kik az Oltáriszentséggel szemben lanyha vagy ellenséges érzelműek, illenek eme szavak: «Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek»; valamint ezek is: «Gunyolják azt, a mit nem ismernek». Honnan ismerhetnék ezek a mi vallásunkat: prédikációt és lelki oktatást ritkán, vagy sohasem hallgatnak, keresztény könyv helyett, melyből a hit igazságait megismerhetnék, kezükben nagyon is sokszor keresztényellenes lapot találunk, mely a helyett, hogy tanítana és képezne, zavarba ejt és tönkretesz.

2. *Élvezetek után való sóvárgás.* Napok, melyeken férfiak áldoztak, voltak azelőtt az ünnepek, nevezetesen karácsony, husvét és pünkösd második napja. Ezen okból az első ünnepnapokon a kávéházak üresek voltak; a modern élvezetek utáni vágynak azonban — sajnos! — már az a következménye, hogy az ünnepek első napja is kávéházban való üldögéléssel és ivással stb. telik el. Ennek következtében a szentáldozások száma a férfiak körében mindig fogy. Az élvezetek más faja is visszatart némely férfit az Oltáriszentségtől. Vannak bizonyos vétkek a hatodik parancsolat ellen.

Harmadik oknak tekinthetjük a *félelmet más emberektől*. Mivel egyik-másik szól, vagy szólhatna valamit, elhanyagolják némely férfiak a szent áldozást, elmulasztják az istenitiszteletet, gunyolják és szidalmazták legfőbb kincsüket.

Negyedik ok a *restség*. Némelyek sokkal kényelmesebbek, semhogy a korai kelés és az éhenmaradás fáradalmait eltűrnék; másokat meg visszariaszt a fáradozás, mely a lelkiismeret komoly vizsgálatához, a bánathoz és az élet megjavításához szükséges. Ezért aztán bűneikben tovább élnek és az Oltáriszentségtől távol maradnak.

5. A *munka* is visszatart némely embert az Oltáriszentségtől. Gondoljunk csak a vasutasokra és olyan munkásokra, a kiknek vásár- és ünnep-

napokon dolgozniok kell; és azonkívül nagy számban található olyan férfiak is, a kik önként, fontos ok nélkül a vasárnapi szentmisét elmulasztják és dolgoznak. Ama evangéliumi férfit utánozóit, a ki öt pár ökröt vett, s kipróbálta őket és e miatt a lakodalomba való meghívásnak nem tehetett eleget, a férfiak közt még mindig nagy számban találjuk.

6. Ezer meg ezer embert a *modern sport* szokott visszatartani az Oltáriszentségtől. Tornaünnepélyek, vasárnapi kiállítások stb. sok, igen sok férfit akadályoznak keresztényi kötelességeinek teljesítésében.

7. Továbbá számos *egyesület* különféle ünnepélyeivel számtalan sok embert tart távol a szentáldozástól és a szentmisétől. Szombaton hosszú ülések, vasárnap hosszú alvás!

8. Végül megemlítjük a *bátortalanságot*. Némely ember szívesen járulna a szentáldozáshoz, azonban mivel fél, hogy újból bűnbe esik, távol marad attól.

Ezek körülbelül a legfőbb okok, melyek a férfiakat az Oltáriszentségtől a szentáldozástól, szentmisétől és szentségimádásoktól távol tartják.

(Vége következik.)

IMÁDNÍ ŐT...

Imádni őt, a szentségház Királyát,
A kif a végtelenség jellemez!...
Imádni kell! — És im a véges ember
Egy Istent mily hálátlanul sebez.
Szívében ég a szeretet irántunk,
S nekünk nem kell, minket más lelkesít;
A földi dib-dábságokért lenézzük
Az égnek üdvös, örök kincseit.

Miért? — Hogy létünk csillogjon, ragyogjon!
Hogy dicsőítsenek az emberek...
Belkünk hevül, a mulóságra éber;
S öröknél mély álomban szendereg.
Mit szól az Úr? — Ki megvall engem, én is
Megvallom őt égi Atyám előtt;
De ki restel testvérének nevezni,
Én is lesujtom, megtagadom őt!...

Tanulni kell! Ember, férj már eszedre,
bomhán ne töltsd e drága életet!
Mit ér az ábránd, ha csalódní kell majd
S szived előbb-utóbb is eleped.
Hódolj meg végre Isten-alkofódnak!
Hisz földi urnak térdet hajtogatsz,
S kinek hatalma trónokon magaslik,
E lét Urának hűtlen mit sem adsz?

Az angyalok remegve meghódnak,
A szentek himuszt zengenek neki,
S a porszem, ki egy pillanatban támad
És eltűnik, őt göggel megveti;
Szavára tenger, ég, föld engedelmes,
Orkán és fergeleg is elcsitul...
S kibe értelmet oltott, gúnyolódik,
Nem is akar tudni hatalmirul...!

Imádni kell! Oh térj meg bűnös ember,
Lihogve mit futsz csalfa báb után?...
Fény, kincs sajjóbbá teszík szenvedésed,
Csak bűt fakasztanak lépteid nyomán.
Borulj le itt, ez olrár kincsesbánya,
Hol Üdvözítőd társalog veled...
Itt rejlik kincsed, boldogságod, fényed,
Vágyad, reményed, életed — mindened!

Az Eucharisztia Zenéje

Irtta: JÁROSY DEZSŐ.

«Lauda Sion Salvatorem

I.

In hymnis et canticis.»

FÖLSÉGES kötelességre szólít az urnapi sequentia ihletett lantosa! Vég-
telen dicséretet, örök imádást zengeni az oltárszekrény Királyának:
in hymnis et canticis. Önbizalmunk kételkedik a hívó szózat igazságában,
mert nem merünk, nem tudunk hinni.

Csend, béke, nyugalom, ezek mámorában szökellő tulvilági öröm,
melyet az oltár közvetlen közelében érzünk, sejtetik gyarlóságunkat. Egy-
formán kiáltják felénk: emberi szív és ész, ti erre képtelenek lesztek! Oly
érzések számára kerestek hangokat, melyeknek legszebb zenéje: a néma
ajk, az elcsituló hang. Ti az érzelmek legédesebbjét, leghatalmasabbját akar-
játok kifejezésre juttatni, de számoltok-e erőitekkel? Távol áll a fölfogás,
melyet elérni óhajtótok a kifejezés lehetőségétől. Isteni erő, Krisztus igéje
szól hozzátok szeretetével, jóságával és kedvességével s ti kétségbeesetten
keresitek az érzelmek hurjait.

Már ugy látszik, hogy üres minden ámitástok, meddő minden törek-
véstek, hiábavaló ábrándotok. Művész, mondj le reményedről, gyöngék ugy
is a te akkordjaid, szintelen lesz ugy is a te harmóniád; danád gyenge
kísérlet, erőtlen visszhang: *quia major omni laude nec laudare sufficis*.

De vessétek le kétségbeesésetek ámitó foszlányait, ne tendüljön meg
bizalmatok: et si sensus deficit. Ugyanazon sequentia bátorit: quantum
potes, tantum aude! Gyöngeségtek ne riasszon vissza; veletek az Ur kegyelme,
a Szentlélek oldja meg nyelveteket: non enim vos estis, qui loquimini, sed
Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.¹

Közös ritmussá egyesül majd annyi szív dobogása. Canticum novum...
új ének hangzik majd, mely a természetfölötti manna csodálatos erejéből
él és táplálkozik s ez lesz az Eucharisztia egyedül méltó, igaz zenéje.

II.

Kutassunk tehát új éneket, mely egyedül illik a «panis angelicus» tit-
kához. Keressünk zenestilt és harmóniát, mely leghivebb kifejezője imadá-
sunknak és hódolatunknak, melylyel az oltárszekrény «latens Deitas»-a iránt
viseltetünk. De mielőtt munkához látnánk, vizsgáljuk az Eucharisztia zené-
jének lényeges kellékeit, melyekre mint biztos alapokra bátran építhetjük
az impozáns műremeket: a nagyszerű zenestilt és a titkos szövésű har-
móniát.

¹ Máté X. 20.

Az egyháztörténelem tanít arra, hogy egyházunk mindig kellően méltányolta az emberi szellem értelmét, szervező és teremtő erejét, melyek mind a művészet alkotásaiban jutottak kifejezésre. A keresztény ókor katakombái, a középkor hatalmas dómjai egyformán hirdetik ez igazságot. A mély pszichologus, az egyház megértette a nagy befolyást, melyet a művészet gyakorol örök időkől fogva az emberi szívre, azért gyermekévé fogadta, megszentelte s az Ur hajlékában szíves otthont szerzett számára. Mindenki által elismert kulturtörténeti tény, hogy egyházunk fejlesztette az összes művészeteket; isteni tanának kimerithetetlen forrásaiból pedig gazdag témákkal látta el, melyek örök időkre bő tért és alkalmat nyújtanak a vallásos ihletből élő géniusznak.

De az ember gyarló volt; sokszor megfélekedett, hogy Istenhez csak a legjobb és legszebb illik. Átlépte a határokat, melyeket az egyház számára kijelölt s könnyelműségében nem tudott többé különbséget tenni isteni és emberi között. Téved, tapogat, a sötétben saját lábán akar állni, míg végre belátja, hogy önerejében nem bizhatik, azért hamut hint fejére, elzarándokol az örök tekintélyhez; erős penitencia útjára lép, visszatér ahhoz, kit eddig megvetett és lenézett: az egyházhoz.

A művészetek egyikében bemutattam a tékozló fiut — ki alig egy félszázada tért vissza az atyai házba — a reformált egyházi zenét, a «Musica Sacra»-t. Egyházas, minden tekintetben tisztult izlés, liturgikus íz és zamat, gyermeki engedelmesség a tekintély iránt, e tényezők biztosítanak végre sikeres jövőt, döntő befolyást a bűnbánó egyházi zene számára.

Alkalmazzuk tételünkre a történeti tények arany tanulságait, mert az Eucharisztia zenéje is válfaja ez általános értelemben vett egyházi zenének. Azért, ha létezik «Musica Sacra», melytől megújodást, szentséget, áhitatot és vallásosságot követelünk, akkor első sorban az Eucharisztia zenéje kerül szóba.

Második végkövetkeztetésünk: *az Oltáriszentség isteni erejéből táplálkozó eucharisztikus zenének reformzenének kell lennie a szó legigazibb és legnemesebb értelmében.*

III.

Alapunk tehát azon zene, melyet a «reform» új ruhájába öltöztettek az illetékes közegek, vagy ha úgy tetszik, a zenereform apostolai. Fölvetett kérdésünk, miért és hogyan fogadjuk ez új irányt az Eucharisztia birodalmába. Keressük, nem-e beteges láz, merő divathóbort, szeszélyes ujságinger az egész reform-munka, mely nélkülöz minden jogtörténeti alapot. Ezzel a megtért tékozlóval ismerkedünk tehát meg közelebbről s kutatunk okot s módot, melyek után mi is új köntöst ígérhetünk a bűnbánó zeneművészetnek.

A reformzene azért valódi alapja az Eucharisztia zenéjének, mert igazi «egyházi» zene «per eminentiam»; eredményében, hatásában kettős a cél,

melyet szolgál: Isten dicsőségét és a hívők épülését. Nem önczél, nem fitogtató virtuozitás jellemzik; nem is szegődik képzelgések szülteemberi tekintetek zsoldjába, hanem önzetlenül szolgálja hangjaival, zenestiljével azon nemes célt, melyet tőle az egyház joggal elvár. Nem terem bűnöket, hanem erényeket nevel. Nem gyönyörködtet közönséget, hanem Istent dicsóít. Távol áll tőle a lágy érzelgősség, minden üres hatásvadászat, minden zenei nyegleség. Nincs benne a Tridentinum által kárhóztatott «lascivum aut impurum». Levetette a világias külszint, komoly és szent lett e zene.

Az Eucharisztia énekese ráismer a rokonságra: ezek az ő hangjai, ez az ő harmóniája. Ő is száműz minden profán zenei eszmét, minden léha, érzelgős akkordot, minden alávaló indokot és nemtelen célt. Komoly és szent zenét sürget ő is, mint ti. Kezet fog veletek: tőletek kér utat, eszközt és módot, mert belátja, hogy nemes idea lelkesít, ugyanaz, melyet a szentségi Jézus vár ő tőle.

Értjük már, miért fogadjuk alapul e reformzenét. Mintha csak az Eucharisztia Krisztusa sugalta volna e remek programmot. Mintha csak az oltár közvetlen közelsége ihlette volna meg a sziveket, kik a szentségi Krisztus kegyelméből éreznek és gondolkodnak így: vere ecclesiastice et eucharistice.

Láttuk az okot. A mód pedig, melynek segítségével sajátunkká tesszük a reformzenét, egyszerű: elfogadjuk a reformtörekvések eszméit, osztjuk elveit, követjük törvényeit, *tőle kérünk mindent*: tehát *zenestilt, dallamot és harmóniát*. Szívesen készítünk lakást az új vendég számára, követjük intő szavát: *Cantate Domino canticum novum!*

(Folytatása következik.)

A szentmise és a boldogult lelkek.

LACORDAIRE, a híres francia szónok egy alkalommal a következőket mondotta el prédikációjában: Valami lengyel nemes ember — kit istentagadása miatt mindenki ismert — a lélek halhatatlansága ellen könyvet szándékozott kiadni, mely vállalatért a közeli városba ment. A piacon kocsiról leszállva, a könyvnyomdába igyekezett. Egyszerre csak elébe lép egy szegény asszony, ki sirva és zokogva térdre borul és ezeket mondja: «Jó uram, férjem már vagy 10 éve meghalt, talán borzasztó kínokat szenved a tisztítóhelyen. Szeretnék egy szentmisét olvastatni, de szegény vagyok. Adjon kérem egy koronát!»

A nemes ember végighallgatta a kérést. «Jaj asszonyom, maga nagy bolond!» szavakkal egy pénzdarabot adott az asszonynak. Háiálkodva sietett az asszony a közellevő templomba és szentmisét szolgáltatott boldog férjéért.

Három nap mulva a nemes szobájában ülve, olvasta munkájának kéziratát, mely a lélek halhatatlansága ellen volt irányítva. Egyszerre halk zaj ütötte meg fülét. Föltekintett és maga előtt egy férfialakot látott parasztruhában. Meglepődve és boszankodva fölkel helyéről, hogy a belépőt és tolakodót kiutasítsa. E perczen azonban az alak eltűnt. Behíván szolgálait, hogy rendreutasítsa őket, miért engedték meg az idegennek a bejövetelt, megtudta, hogy minderről mitsem tudnak, embert, idegen férfiut nem láttak, hisz minden zárva van. A gazda mindezeket hallva, leült íróasztala mellé és folytatta megkezdett munkáját.

Másnap e jelenet megismétlődött. Nemes emberünk kikelt türelméből, a megjelent férfiura rohant, de az újra eltűnt. Ezek után elhatározta magát, hogy ha még egyszer megjelenik az alak, megtanítja becsületre. Harmadnap a már meghatározott időben újból maga előtt látta a már ismert idegen alakot. Meglepetése fokozódott, midőn az előtte álló férfiú így szólt: «Nagyságos uram, eljöttem hálámat kifejezni. Én annak az asszonynak férje vagyok, kinek a minap pénzt adott, hogy érettem szentmisét szolgáljon. Jó cselekedete annyira tetszett Istennek, hogy megengedte, miszerint magához eljőve, köszönjem meg jóságát és biztosítsam, hogy van egy tulvilág és hogy a lélek halhatatlan. Magától függ most, hogy a jó Isten kegyelmét mire fordítsa.» A látomány eltűnt; a nemes ember meghatottan állott egy pár perczig. Azután összehívta cseléd-ségét, elmondotta a történetet, művét tüzre dobta és törekedett buzgó, jó katolikusnak lenni.

Ennyiből állott a történet, melynek elfogadásához nem kell egyéb, mint katolikus hit.

Most kérdem tőled, kedves olvasó, mit tanulsz te e történetből? Nincsenek halottjaid? Atyád, anyád, testvéred, hitvestársad, jó barátod hol van? Biztos vagy-e, hogy jól éltek-e a földön? Nem volna-e üdvös egy szentmisét szolgáltatni értük? Hátha ez a szentmise megmenti lelküket a kínoktól. Tégy úgy, a hogy lelkiismereted sugja! E. O. L.

~ VEGYESEK ~

Farsangol a világ fia s bárcsak el ne farsangolná lelkét, üdvösségét. Hány hívő keresztény lélekre nézve tárul föl az örvény e zürzavaros napokban, midőn a mindenféle mámor felejtet Krisztust, egyházat, szentséget s mindent, a mi a lelket emelni, a szívet

nemesíteni, az embert föntartani alkalmas. Ne feledkezzünk meg legalább mi, oltáregyesületi tagok, arról az Ur Jézusról, ki most még elhagyottabb, még szomorubb, mint más-kor. Térjünk be gyakrabban a templomba, ha csak néhány percze is.

Boruljunk le a szentségház királya előtt s iparkodjunk őt megengesztelni, megkérlelni a számtalan bánatolom és sérelemért s buzgóságunk mélysége pótolja a milliók lanyhaságát.

Gondot fordítsunk viselkedésünkre papok és világiak egyaránt a templomban s főképp az Oltáriszentség közelében. Egy nagyobb porosznémet városban élt egy hölgy, a ki már régen készült áttérni a katolikus vallásra, de — a mint később bevallotta — az Oltáriszentséget illetőleg egyre-másra kételyek bántották, a melyek visszatartották az áttéréstől. Egyszer este benn ült a templomban, a mikor furcsa eszméje támadt. Tudta, hogy a plébános minden este be szokott menni a templomba, a mikor az már be volt kívülről zárva. Becsukatta magát azzal, hogy meglesi, hogy viselkedik majd a pap, ha egyedül lesz. Ugy is tett és bizonyos, hogy jót láthatott, mert bocsánatot kérve a jámbor plébánostól különös viseleteért, kijelentette, hogy legközelebb megteszi a rég óhajtott lépést. A pap külső áhitata meggyőzte egyszeriben kételkedő lelkét, a melyet sok okos könyv, sok jó szó meggyőzni nem tudott. A világi hitek is jó hatást gyakorolhatnak épületes viselkedésükkel. Egész lényünk sugározza vissza hitünket a Szentség közelében s néma buzgóságunk hangos vallomás legyen az Ur Jézus mellett.

Az imádság «betegeknek nem való, mert zavarja nyugalmukat». Ez a legújabb francia találmány, akarom

mondani lelki betegség. Kitört pedig a franczi katonai kórházakban, a honnan az áldott irgalmas nénéket mind kiűzték. A versaillesi intézet felügyelője kapta magát és a mint az apácák az intézetet elhagyták, hirdetést ragasztott ki a falra, melyben kijelenti, hogy a reggeli és esti közös ima ki van zárva, mert az betegek közé nem való és zavarja nyugalmukat.

Vallások statisztikája, a legutolsó évszázadfordulat alkalmából a leg-hiresebb adatok alapján P. Krose S. J. által összeállítva. E szerint földünk össznépsége 1537 millió lelkét számlál. Ezekből 1900-ban katolikus volt 264 millió 506 ezer (t. i. a hivatalos népszámlálás szerint; mert mint ő adatokkal bizonyítja, létszámuk legkevesebb 270 millió lélekre teendő), protestáns keresztény volt 166 millió 627 ezer, szimatikus keresztény 117 millió 884 ezer; összesen tehát keresztény volt 549 millió 17 ezer, az össznépségnek 34·7 százaléka, vagyis minden 100 lélekre esik 34 és fél keresztény. Mohamedán volt 202 millió 48 ezer, zsidó 11 millió 37 ezer. Az egy Istenben hívők száma tehát 762 millió 120 ezer, vagyis 49·7 százalék; azaz ugyszólván a fele az összemberiségnek. A több Istent vallók közt legnagyobb számmal vannak a Confucius követői 235 millió lélekkal; ezek után következnek a Brahmanizmus vagyis Hinduizmus hívei 210 millió lélekkal s a Buddhizmus követői 120 millió lélekkal. Mint látjuk, a száz és százféle, egymással sokban homlok-egyenest ellenkező és ellentétes fele-

kezetekre oszlott protestánsok mind együttvéve még megközelítőleg sem számlálnak annyi lelket, mint az egész világon egy és ugyanazon hitet, egy és ugyanazon szentségeket, egy és ugyanazon egyháztant és egy-

házfőt valló katolikusok. Szintígy a szakadár görög, vagyis szizmatikus keresztényekkel is, a kik szintén sokféle felekezetekre osztva, még a felét sem teszik ki a katolikusok számának.

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

○○○○ Angol regény ○○○○

Fordította: FLUCH JOLÁN.

ELSŐ FEJEZET.

Az Ur Jézus szentséges Szívének ünnepe.

AGYERTYÁKAT eloltogatták, az ájtatos hivek szerteszéledtek, a lemplom márványlapjait narancsvirágok, mirtuszok, rózsák és jazminok borították és az Ur Jézust, a ki imádásra az oltárra volt helyezve, ismét elzárták a szentségházba, a melyben öt tizennyolcz század óta őrizik. Az Ő szentséges Szívének ünnepét tartották, a mely junius legforróbb napjaira esik, még pedig azért, hogy ezzel is mintegy emlékeztessen arra a véghetetlen forró szeretetre, a mely az Ő szentséges Szívében irántunk lobog s a melyet nekünk is teljes mértékben kell viszonznunk.

Az ünnepi áldáson mindnyájan térdre borultak előtte, némelyek boldogan, mások szomoruan, sokan egészen átszellemültek, mert érezték szívében az Ő isteni jelenlétét, voltak azonban, sajnos, olyanok is, a kiket a lélekemelő szertartás hidegen hagyott, de azért majdnem minden ember ajkán Jákob eme imája lebegett: «Oh áldj meg, én nem hagylak el téged».

És Jézus ebben az órában megáldotta valamennyit. De hogy is lett volna Ő kevésbé irgalmas, mint az az angyal, a kit a patriárkához küldött volt? Az oltárról, szolgájának kezeiből, tömjén és virágillat, orgona, ének és harangzúgás között áldotta meg a népet, mint mennybemenetelekor tanítványait megáldotta volt. Oh mennyi szeretet, mily véghetetlen irgalom áradt ez áldásból, mely bár nem is egészen tiszta, de hittel telt szívekre hullt; mert a nagy tömegben nem volt egyetlen egy sem, a ki kételkedett volna az Ur Jézus valóságos jelenlétében, egy sem, a ki ne hajtotta volna meg fejét s szívében ne lett volna meghatva a legfölségesebb Oltáriszentség mélységes titka előtt.

Mindenki megvolt győződve, hogy a Megváltó szeme rajta pihen, szíve érte lángol, ajka titkos szavakat suttog neki s szent kezeit áldólag terjeszti ki reá. Így azután természetesen, hogy mindannyian megvigasztalódva, megkönnyebbült lélekkel, megerősödött hittel tértek haza s az a tömeg, a mely néhány perczczel előbb az oltár előtt térdelt, most, mint valami

harczra kész sereg rendithetetlen bátorsággal nézett az élet nehéz és fárad-
ságos küzdelmei elé.

Mindenki eltávozott, csak egy valaki maradt ott, a ki meggyőződve az
Ur Jézus valóságos jelenlétéről az Oltáriszentségben, nem birt megválni
tőle. Mély imádásba merülve lelki szemeivel tisztán látta azt, a ki gyarló
szemeink elől el van fődve s szive kimondhatatlan örömtől repesett. De hát
vajjon ki volt ez a kegyelt, ez a tiszta jó lélek? Nem az Isten szolgálatában
megőszült pap, nem is apácza, a ki lemondván a világ hiúságairól, Jézusnak
szentelte életét, sem pedig herczeg, a ki leszállva trónjáról, három királyok
módjára imádja a gyermek Jézust, még kevésbé gazdag és előkelő hölgy,
a ki mint egy második Magdolna följánlja ékszereit, fényes öltözékeit és
kincseit az Urnak, hogy kiengesztelje Őt mindazért, a mit e földön vét-
kezett. Az az ájtatos lélek, a ki térden állva imádta az Urat, csupán szegény
koldus leányka volt.

Ártatlan gyermekarcza, rongyos ruhája s alázatos magatartása vissza-
tükrözte azokat az erényeket, a melyekben az Ur Jézus legnagyobb gyönyö-
rüségét leli. Nem tudta, vajjon egyedül van-e vagy nagy sokaság veszi őt
körül, mert lelke a szentségház csendes lakójához repült és izlette Isten
jelenlétének édességét.

Bár a gyermek számára senki más nem létezett e perczben, távolról
mégis figyelte őt valaki s iparkodott kitalálni, mi megy végbe e kegyelt
lélekben. Nem szépsége irányította rá a figyelmet, bár a valódi ájtatosság
angyali szépséget varázsol az arczra, sem pedig ruházata, a mely a nápolyi
lazaronik viselete volt. Nincs az a festő, a ki oly ügyesen és változatosan
tudná használni a színeket s bevenni a feketét a sárgával, a zöldet a piros-
sal mint Nápoly koldus népe. Az sem tűnhetett föl, hogy zsenge gyermek-
kora daczára is oly ájtatosan imádkozik, mert Olaszországban igen sok
térdeplő és imádkozó gyermeket látni. A szemlélő tekintetét merőn a koldus-
leányra szögezte s mintegy leakarta olvasni a gyermek átszellemült arczáról
azt, a mi lelkében végbe megy.

Egyik percz mult a másik után s a gyermek csak nem mozdult.
A lemenő nap sugarai megvilágították a térdeplő alak tarka ruházatát,
átszellemült arczát, tiszta homlokát s az egész lényen a legcsekélyebb testi
vagy szellemi fáradságot sem lehetett fölfedezni. E közben a csendes meg-
figyelő türelmetlenkedni kezdett, hogy ily soká megvárakoztatják, kétszer is
megindult már a kis leány felé, de mind a kétszer visszafordult, sajnálta őt
megzavarni.

Mikor másodszor is visszaült helyére, észrevette, hogy nem csupán ő
kiséri figyelemmel a gyermeket. Egy oldalajtóban, a melyet eddig észre sem
vett, egy idős ember ült s koronként jelekkel iparkodott magához hívni a
eánykát, de hasztalan. Ekkor a templomba lépett s a szétszórt virágokon

nesztelenül haladt a gyermek felé és mikor odaért, habozva állt meg, sajnálta megzavarni az ájtatos lélek imáját, de habozása csupán egy perczig tartott, azután szeliden megérintette a leányka vállát s néhány szót sugott fülébe. A gyermek tüstént fölállt és követte őt. Képzeltető, hogy a szemlélőt, a ki koros uri asszony volt, mennyire bántotta a dolgok ilyen fordulata.

— Szegény Ágnesem — mondá az öreg ember résztvevő mosolylyal — egy pillanatra elfeledtem, hogy nem látsz s jelekkel akartalak magamhoz inteni.

— Tudtam, hogy ma eljössz, kedves Francescom — válaszolá a leány — s épen azért imádkoztam oly hosszasan, mert reád vártam.

— De a nagy ájtatosság közepette mégis csak megfélekedtél rólam, öreg barátodról.

— Igazad van Francesco.

— Szeretném gondolataidat ismerni, gyermekem, mert csodálatos, hogy egy ily fiatal teremtés mint te, annyira elbirjon merülni az elmélkedések világában.

— Az egy csöppet sem csodálatos, hiszen én vak vagyok.

— Ugy van, gyermekem. A jó Jézus soha sem foszt meg bennünket valamitől, hogy egyébbel, gyakran jobbal, ne kárpótoljon érte. Talán azért is vont el tekintetedet a földi dolgokról, hogy az égi világosságban annál jobban gyönyörködhesél.

— Milyennek látod te az Ur Jézust? — kérdé Ágnes kíváncsian. — Tudom, hogy az Isten-ember oltárainkon él, de nem tudom, minő alakban.

— Ha térdre borulok az oltár előtt — válaszolá Francesco a meggyőződés hangján — akkor így szólok önmagamhoz: «Jézus a szentség-házban van, tudom s ezt olyan erősen hiszem, mintha saját szemimmel látnám. Ő ott van teljes istenségében és emberi voltában. Ugy tetszik nekem, mintha földi alakjában előttem állva isteni fénytől és dicsőségtől övezve. Először úgy szemlélem Őt, mint Istent, azután mint embert, rám veti isteni tekintetét s szeretet és gyöngédség árad ki belőle.

— Folytasd, édes Francesco — könyörgött Ágnes s leülve az öreg ember lábaihoz, arcát kezeibe rejtette. — Folytasd kérlek, oly örömmel hallgatlak.

— Látom Őt gyalázatának ruháiba öltözve, de ezek a ruhák kimondhatatlan fényben ragyognak, látom fején az iszonyu töviskoszorút, a mely szent homlokát megvérezi s a melynek tündökléséhez a világ összes gyémántjainak tündöklése sem fogható. Néha úgy tetszik, mintha az isteni Megváltó megmutatná nekem megsebzett kezeit és lábait, átdöfött szivét, s e szent sebekből kifolyó vér tisztára mosná és boldoggá tenné az egész világot. Az Ő megkínzott alakjából árad az emberiségre minden kegyelem, minden irgalom és vigasztalás. Sokszor elgondolkozom ezen szívnek isteni

erényein s látom körülvéve angyaloktól és szerafoktól, a kik leborulva imádják Őt. Ő vet véget az élet nehéz küzdelmeinek; benne lelik föl a szentek jutalmukat; sőt a boldogságos Szűz is, mint az Ő édes anyja, részesül minden égi dicsőségben. Néha úgy rémlik, mintha az isteni Mester, velem nyomorult teremtményével meg akarná szívét osztani, megmutatja nekem átlukasztott kezét s véghetetlen gyöngédséggel szól hozzám, azután rám függeszti jóságos tekintetét, úgy a mint haldoklása perczében fájdalmas anyjára függesztette azt; és én félelemtől és szeretettől áthatva, térdre borulok előtte, megcsókolom ruhájának szegélyét, annak a ruhának, a melylyel az evangéliumbeli betegasszonyt meggyógyította, átölelem lábait úgy, mint a bűnbánó Magdolna átölelte azokat. Oh minő égi illat árad szét ezekből, a sebekből, melyek a Kálvárián annyi kínt és gyötrelmet okoztak Neki! Végre úgy látszik, mintha magához vonna s így szólit meg: «Jöjj hozzám, gyermekem». Azután átölel, fejemet szívére hajtom s ő titokzatos szavakat suttog fülembe, mely egész isteni tanítását magában foglalja. S mit gondolsz, leányom, mi az isteni tanítás? Semmi más, csupán ez: «Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa». Boldogok, a kik itt sirnak, mert azok megvigasztaltatnak. «Boldogok az irgalmasok, mert irgalmat nyernek.» Vagy «Tanuljatok tőlem, mert én szelid vagyok és alázatos szívű». «Az én igám édes, az én terhem könnyű.» És így tovább, kedves Ágnes, az édes szavak égi harmatként hullanak szívemre, át meg át járják lelkemet s így szólok magamban: Beszélj, oh Uram, szolgálj figyelemmel hallgat; nálad vannak az örök élet igéi, mondd lelkemnek, «Én vagyok a te üdvösséged.»

— Ez nagyon szép és nagyon épületes — jegyzé meg Ágnes kissé szomoruan — de tudod, hogy én a dicsőséges Jézust soha sem láthattam s így nem is állithatom lelki szemeim elé.

— Akkor hát mondd meg, gyermekem, mi az, a mi téged az oltárhoz vonz?

— Mindjárt megmondom, Francesco; de nem egykönnyen lehet azt az érzést szavakkal kifejezni. Engem az Ur Jézus vonz oda, de hogy miként, azt magam sem tudom. Érzem, hogy karjai közé szorit, de nem mondhatom meg, hogyan. Olyan, mintha lelkem szárnyakat nyerne, fölrepülne a magasba s az égben látnám az Urat, a boldogságos szűz Máriát és Istennek minden szenteit. Nem látom ugyan őket mindég, de érzem jelenlétüket. Néha csendben imádkoznak, máskor dicshimnuszokat zengenek, azután pedig az Ur trónjának zsámolyához helyezik koronájukat s aranyedényben tömjént gyujtanak tiszteletére. Oh a legnagyobb földi pompa sem lehet ehhez hasonló. Ugy rémlik nekem, Francesco, mintha valóban látnám az Ur Jézust az Ő ragyogó fényességében s ezzel a fényességgel vonz magához, míg lelkem testemet elhagyja s egészen eltelik Jézus szeretetével, Ő pedig jóságosan

hajlik le hozzám. Ezekben a boldog pillanatokban oly véghetetlen öröm fog el, hogy könyekre fakadok s így kiáltok föl: Oh Uram! én nyomorult teremtményed nem vagyok méltó arra, hogy ily közelről lássalak és érezzelek!

— Ágnes — szólalt meg kis vártatva Francesco — a te beszédet emlékeztet engem egy történetre, melyet valamikor régen olvastam. Ez a történet egy gyermekről szól, a ki még nálad is fiatalabb volt.

— Ah kérlek, mondd el nekem azt a történetet, főként úgy, ha Jézusról szól.

— Nem biztosíthatlak róla, hogy történetem igaz — tette hozzá Francesco — oly rég olvastam, hogy majdnem el is felejtettem már.

A gyermek, kiről történetem szól, árva leányka volt s zárdában nevelődött nénjénél, a zárda főnöknőjénél. Azt hiszem, hogy az Ur Jézus azért helyezte a leánykát e körbe, hogy az iránta való szeretet mentül jobban fejlődhesse ki a zsenge teremtés lelkében s annál jobban vonzhassa őt magához. A gyermek az ész első megvillanásakor mindjárt Istenre gondolt s nem törődött úgy a játékkal, mint társai. Első szava Jézus volt s a mint csak tehette, elment az oltárhoz, a hol Ő lakik. Később a nap minden órájában lelkileg egyesült Vele, de nagyon fiatal lévén, magához még nem vehette Őt, bár ez lett volna egyetlen vágya. Mindennap elkísérte az apáczákat a templomba s vágyó szemmel nézte, a mint azok párosan az oltár elé járultak s onnan az Ur Jézust magukhoz véve, boldogan távoztak. Mikor azután visszatértek a zárdába, könyörögve vetette magát a főnöknő lábai elé s kérte őt, engedné meg neki, hogy ő is magához vegye a menyeyei eledelt.

— És nem engedték meg neki? — kérdé Ágnes élénk érdeklődéssel.

— Nem, hiszen még egész gyermek volt. De bármennyire gyermek lett legyen is, Isten oly rendíthetetlen hitet ontott lelkébe, minőt a szentek sok évi imádság, vezeklés és magány árán érnek csak el. Gyakran lehetett hallani, a mint fölsóhajtott: «Ő oly közel van hozzám és még sem táplálkozhatom Vele! Ő itt van és nem lehet az enyém! Mindenkihez betér, csupán én vagyok édes jelenlététől megfosztva! Annyit panaszkodott, úgy bugott, mint a galamb, melynek nevét viselte, addig-addig, míg teste lefogyott, arczának rózsái eltűntek s szemei elvesztették fényüket. Még betegeskedése sem tartotta vissza őt attól, hogy az oltárnál naponként meg ne jelenjen s ingadozó léptekkel vissza és visszatért oda, sőt alig akart onnan távozni, folyton csak az ezüstgalambot nézte, mely az oltár fölött terjesztette ki ragyogó szárnyait s melyben az Ur Jézus valósággal jelen volt.

— Hogyan lehetett az? — csodálkozott Ágnes.

— Abban az időben — folytatá Francesco — az Oltáriszentséget nem oltárszekrényben őrizték, hanem fölötte s ennek a szentségtartónak rendszerint galamb alakja volt. Talán épen azért választották ezt az alakot, mert

jelképezte az Ur Jézus szelidségét és szeretetét s mert Isten annak idején mint béke hírnökét küldte az emberekhez.

— Hogyan hitták azt a gyermeket, Francesco? Az imént azt mondtad, hogy mint a galambot.

— Igen, Columbának hívták; meglehet, hogy szelidségével érdevelte ki ezt a nevet, vagy talán azzal, hogy oly szívesen időzött az ezüstgalamb előtt.

— Szép, szép Francesco, de engem Ágnesnek hívnak s ez még szebb, mert én magát a bárány nevet viselem, nem pedig csak azét a szentségtartóért.

— E közben — folytatá Francesco — Columba úgy elgyengült, hogy jártányi ereje sem volt; úgy vitték őt a templomba s ott hagyták az ezüstgalamb előtt addig, ameddig kívánta, oh és minő boldog volt a kis leány, mikor az ő édes Jézusával egyedül lehetett, vagy legalább egyedül hitte magát, mert valójában folyton figyelemmel kísérték őt s szemtanuk állították, hogy az ártatlan gyermek, mellén keresztbe tett kezekkel borult le az oltár elé s szemei áhitattal függtek a galambon. Ilyenkor arcza egészen átszellemült s tulvilági boldogság ragyogott le róla. Koronként pedig panaszos hangon így kiáltott föl: «Oh vajha leszálna hozzám ez a galamb s ide adná nekem Őt, a kiért szívem oly igen eped!»

Egy napon már oly gyöngének látszott, hogy még a templomba sem merték átvinni, de ő oly szivrehatón könyörgött, hogy engedjenek neki még egy utolsó látogatást tenni az Ur Jézusnál, hogy a jó zárdaszüzek nem merték kérését megtagadni. Átvitték tehát az oltár elé, hol Columba most még inkább kérte, hagyják egyedül s az apácák teljesítették a leányka óhaját, mert — a mint mondák — a gyermek úgy tett és beszélt, mintha minden szavát egyenesen a Szentlélek sugalmazta volna.

Kis nővére azonban, ki véghetetlenül szerette őt, nem teljesítette minden tekintetben Columba akaratát. A gyermek látta, hogy nővére mily beteg s ezért nem akarta a templomban egyedül hagyni s hogy ne ellenkezzék véle, elbujt egy oszlop mögé és onnan leste Columba minden mozdulatát. Az pedig, egyedül gondolván magát, ismét keresztbe tette mellén karjait s fölemelve szemeit az ezüstgalambra, így szólt: «Oh bár leszállhatnál hozzám s ideadhatnád nekem Azt, a kiért szívem oly igen eped!»

És ekkor, oh csodák csodája! a gyermek alig mert hinni szemeinek, a galamb meglebbentette szárnyát s lassan leereszkedett nővére elé, a leány pedig valamely megmagyarázhatatlan erőtől megélénkítve fölemelkedett, míg a galamb egészen közelébe ért, azután pedig áhitattal borult térdre Ura Jézusa előtt, miközben vakító fényesség sugárzott körülötte. Columba testvére pedig, félelemmel és csodálattal eltelve szaladt az apácának elmondani a történeteket.

Mindnyájan a templomba siettek, hogy a csodát lássák, de ekkor a galamb már ismét szokott helyén volt; a gyermek pedig térdre borulva imádkozni látszott s arca kimondhatatlan boldogságot fejezett ki. Közelebb mentek Columbához, hogy fölemeljék őt, de a leányka nem mozdult; szóltak hozzá, nem felelt; átölelték, de egyetlen egy hálás pillantást sem vetett rájuk. Az ezüstmadár gyönyörködve nézett le reá, az ő tekintete azonban elhomályosult s szemei örökre lezárultak, hangja, a melylyel oly szivrehatón esdekelt, elnémult. Az ezüstgalamb lakója magához vette hőn szeretett gyermekét.

(Folyt. köv.)

Ház örökimádás temploma.

Templomunk ügye legközelebb döntő fordulatot vesz. A *szűkebb pályázatra* fölhívott két műépítész, *Aigner Sándor* és *Hofhauser Antal* már beadta újabb pályaművét s a zsűri, mely *Schulek Frigyes*, *Czigler Győző* műegyetemi tanárokból, *Steinhausz László* királyi műszaki tanácsosból, valamint az Oltáregyesület nagyméltóságú elnökasszonyából és zárdánk főnöknőjéből áll, január 28-án kezdte meg működését s rövid időn belül dönteni fog, mire a jobb terv kivitelre kerül. Annyi kísérletezés és várakozás után tehát az igazi pozitív lépés megtörténik a nagy mű kivitele érdekében s reméljük, hogy imáink biztosítani fogják a legsikeresebb megoldást.

***

Az Erzsébet-Örökimádás-templom-egyesület alapszabályait a belügy-

miniszter jóváhagyta. Az egyesület — reméljük — hathatósan fogja előrevinni a templom ügyét s most csak az szükséges, hogy minden eucharisztikus lélek buzgólkodjék az egyesület terjesztésében és tagok toborzásában. Tájékoztatásul közöljük az alapszabályokat.

Jóváhagyva 128.533/903. sz. alatt.

Az Erzsébet-Örökimádás-templom-egyesület alapszabályai.

I. Az egyesület neve és székhelye.

1. §. Az egyesület hivatalos neve: Erzsébet-Örökimádás templom egyesület. Székhelye: Budapest.

II. Az egyesület célja.

2. §. Az egyesület célja: Istenben boldogult Erzsébet királynénk emlékére Örökimádási templomot építeni és azt főtartani.

III. Az egyesület eszközei.

3. §. Az egyesület fönt említett nemes céljának elérésére szolgálnak:

- a) tagsági díjak;
- b) könyöradományok;
- c) hagyományok;
- d) egyéb pénzbeli vagy természetbeni ajándékok.

IV. Az egyesület tagjai.

4. §. Az egyesületnek tagja lehet minden katolikus nem- és korkülönbség nélkül.

Az egyesületnek vannak alapító, rendes és pártoló tagjai.

1. Alapító tagok azok, kik a templom építéséhez eddig 500 koronával járultak vagy a jövőben ezen összeggel járulni fognak.

2. Rendes tagok azok, kik kötelezik magukat, hogy évenként 12 korona tagdíjjal járulnak az egyesület céljainak eléréséhez.

A rendes tagok tagsági kötelezettsége 6 évre terjed. A ki ezen idő leteltével az egyesülethől ki akar lépni, tartozik ezt a hatodik év folyamán bejelenteni, ellenkező esetben hallgatagon újabb hat évre kötelezettséget vállal.

Az egyesület által alapított és alakítandó gyűjtőbizottságok képviselői szintén az egyesület rendes tagjai.

3. Pártoló tagok azok, ki évenként 2 korona tagdíj fizetése mellett ilyenekül fölvetetnek.

V. Az egyesület jötevői.

5. §. Az egyesület jötevői valláskülönbség nélkül mindazok, kik az egyesület céljához bármily összeggel járulnak.

VI. A tagok jogai és kötelességei.

6. §. Az egyesület minden alapító és rendes tagjának, valamint a gyűjtőbizottságok képviselőinek joga van a közgyűlésen részt venni. A tárgyalásra kitűzött ügyekhez hozzá szólani, javaslatokat tenni és az ügyek eldöntésében szavazatával részt venni. A tisztviselői kar és a választmány megválasztása tekintetében őket cselekvő és szenvedő választói jog illeti meg: választók is választhatók.

7. §. Csak azon rendes tag gyakorolhatja jogait, ki tagdíj-fizetési kötelezettségeinek eleget tett.

VII. Az egyesület szervezete.

8. §. Az egyesület élén két elnök és két társelnök áll.

Az egyesület tisztviselői: igazgató, titkár, pénztáros és ügyész.

Az egyesület ügyeit vezeti az igazgató-választmány, mely az elnököket és tisztviselőket beleértve 60 tagból áll.

Az igazgató-választmány tagjait az elnököket és tisztviselőket a közgyűlés hat évi időtartamra szótöbbséggel választja. Idejük leteltével újra megválaszthatók.

VIII. A tisztviselők hatásköre.

9. §. Az elnökök hívják egybe ugy a köz-, mint a választmányi gyűléseket, azokon elnökölnek; ők képviselik az egyesületet a hatóságokkal szemben.

10. §. Az elnökök akadályoztatása esetén őket mindenben és teljes joggal a társelnökök helyettesítik.

11. §. Az igazgató hatásköre az egyesület belső házi ügyeinek intézése.

12. §. A titkár vezeti az egyesület irodáját, vezeti a közgyűlés és választmányi ülések jegyzőkönyveit és végzi az egyesület összes írásbeli teendőit.

13. §. Pénztáros vezeti be a tagsági díjakat, vezeti a törzskönyvet és pénztári könyveket és tartozik a pénztár állapotáról az igazgató-választmánynak negyedévenként jelentést tenni.

14. §. Az ügyész látja el az egyesület jogi szükségleteit.

IX. Az igazgató-választmány hatásköre.

15. §. Az igazgató-választmány intézi az egyesületnek mindazon ügyeit, melyek a közgyűlésnek főtartva nincsenek. Kezeli az egyesület vagyonát és évenként

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya 1904-ben.

Elnök: Örgróf Pallavicini Edéné.

Alelnök: Dr. Kiss Aladárné.

Igazgató: Kántor Károly.

Választmányi hölgyek: Cziráky Lujza grófnő, IV. Ferencziek-tere 9. Cziráky Almásy Erzsébet grófnő, IV. Váci-utca 48. Györy Teréz grófnő, IV. Szép-utca 4. Ghyczy Ida urnő, V. Sas-utca 11. Felmayer Vilma urnő, VIII. Baross-utca 44. Fejérváry Coelestin urnő, VIII. Rökk Szilárd-utca 22. Özv. Heinrich Ferenczné urnő, VIII. Üllői-ut 32. Özv. Kövér Kálmánné urnő, IV. Váci-utca 42. Özv. Kürthy Antalné urnő, IV. Váci-utca 70. Özv. gróf Korniss Miklósné, VIII. Baross-utca 10. Orosdy Fülöpné urnő, VI. Damjanich-utca 12. Orczy Thekla bárónő, VIII. Baross-utca 10. Seldeneck Fanny bárónő, IV. Szép-utca 4. Özv. Rudnyánszky Ferenczné urnő, VIII. Szentkirályi-utca 26. Gróf Széchényi Andor Pálné, IV. Zöldfa-utca 26. Török Hermin grófnő, IV. Kigyó-utca 2. Özvegy Várady Károlyné Török Etelka grófnő, IV. Kigyó-utca 2.

Báró Vécsey Józsefné, VIII. Rökk Szilárd-utca 24. Vécsey Esther bárónő, VIII. Rökk Szilárd-utca 24. Pálffy Anna grófnő, VIII. Eszterházy-u. 44. Zichy Lujza grófnő, VIII. Vas-utca 10. Zichy-Kray Irma grófnő, VIII. Muzem-utca 15. Gróf Zichy Nándorné, VIII. Sczitovszky-tér 2. Selmayer Károlyné, VII. Dob-utca 14. I.

Az oltáregyesület terjesztésével foglalkozó urnők.

Az I. kerületben: Farkas Edith, Disz-tér 11. Karkis Malvin, Tigris-utca 2. Miskó Józsefné, Attila-körut 22. Stoffer Miczi, Bécsi Kapu-tér 4. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1/c.

A II. kerületben: Erdélyi Teréz, Kacsá-utca 12. II. 15. Gervay Lujza, Iskola-utca 45. Szabó Mária, Fő-utca 42.

A III. kerületben: Bernáth Ignáczné, Kerék-utca 41. Brédl Sándorné, Ujlak. Laub Jánosné, Templom-utca 6. szám.

A IV. kerületben: Aigner Lajosné, Molnár-utca 24. I. Özv. Almásy Edmundné, Zöldfa-utca 42. Éberling Józsefné, Zöldfa-utca 15. III. Finta Róza, Zöldfa-utca 33. Galli Betti, Gerlóczy-utca 3. Özv. Hergérth Józsefné, Váci-utca 83. III. Hajda Károlyné, Váci-utca 46. Báró Weissenbach Jánosné, Molnár-utca 10. Perczel Creszencze, Havas-utca 5.

Az V. kerületben: Özv. Lafrankó Istvánné, Nádor-utca 13. Steindl Rezsöné, Erzsébet-tér 7. Sánta Etel és Sánta Irén, Koháry-utca 9/b.

A VI. kerületben: Billein Sámuelné, Huba-utca. Lafrankó Károlyné, Dam-

janich-utca 7. I. Özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körut 58.

A VII. kerületben: Dancze Aloizia, Dob-utca 14. I. Özv. Edvi-Ilés Gyuláné, Külső Kerepesi-ut 8-ház. I. udv. Klár Józsefné, Nagydiófa-utca 10. Kocsis Ferenczné, Nefelejts-utca 47. I. 13. Kraemer Gézáné, Kerepesi-ut 10. II.

A VIII. kerületben: Gróf Batthyány Tivadarné, Sándor-utca 10. II. Bárány Barkóczy Ilona, Sándor-utca 23/a. Özv. Bányai Miklósne, József-utca 20. I. Hermann Lászlóné, Német-utca 37. Özv. Hoffmann Tódorné, Mária-utca 22. Holéczy Józsefné, Kemény Zsigmond-utca 12. II. Hornyák Istvánné, Illés utca 26. Jungmayer Valburga, Óriás-utca 42. II. 11. Gosztonyi Kálmánné, József-körut 63. II. Özv. Major Ferenczné, Kis-Stáció-utca 5. Rózsay Valéria, Horánszky-utca 9. Kvassay Jenőné szül. Barkóczy Margit bárónő. Röck Szilárd-utca 41. Zichy Livia Klára grófnő Sczitovszky-tér 2.

A IX. kerületben: Bárány Luzsénszky Henrikne, Üllői-ut 11--13. Özvegy Marschan Jánosné, Mester-utca 25. II. 18.

*

Választmányi ülés. A központi egyesület választmánya 1904. január 11-én ülést tartott a Mária-Reparatrix apácák zárdájában dr. Kiss Aladárne elnöklete alatt. Kántor Károly apát igazgató mindenekelőtt először üdvözlő a választmány új tagját, gróf Czirákné Almássy Máriát, ki első ízben jelent meg ülésünkön, majd pedig Orosdy Fülöpnét, kinck csa-

ládját Ő Felsége bárói rangra emelte. Örvendetes tudomásul szolgál, hogy Emmerling Vilmosné 500 koronát hagyományozott az örökimádási templomra. Jelenti alelnöknő, hogy az idén különösen sok — kétszáznál több — kérvény érkezett, noha az egyesület évi jövedelme nem emelkedett, sőt apadt. Behatóan buzdít igazgató az «Örökimádás» pártolására, mely még mindig nincs annyira elterjesztve, mint megérdemelné. Végül szóba került a tavaszon tartandó eucharisztikus kongresszus s az örökimádási templomügye s a jövő hétfőre a terjesztők bevonásával újabb értekezlet tartása határozatott el.

*

A január havi második választmányi ülés 18-án tartatott.

Jelen voltak az Oltáregyesület tisztikarának és választmányának tagjai s a terjesztők majdnem teljes számban.

Főt. apát igazgató ur mindenekelőtt indítványozza, hogy jegyzőkönyvi köszönetet mondjon a gyűlés mindazoknak, a kik kápolnáinkban tartott kilenczed alkalomával fáradozásaikkal közreműködni kegyeskedtek, nevezetesen: 1. Méltós. Városh. Gyula megyés püspök urnak, ki csupán azért szíves volt Székesfejérvárról eljönni, hogy az engesztelő novenát megkezdje. 2. Méltóságos Kohl Medárd püspök urnak, ki a novenát befejezte. 3. Ft. Jeszenszky Kálmán hittanár urnak, ki mindennap igen kedves és az engesztelés szellemében mondott szentbeszédeivel gyönyörködtette hallgatóinak sziveit. A gyű-

lés kész örömmel beleegyezik ezen indítványba.

A kilenczed alatt a kis kápolna mindenkor megtelt, ez is a szentségi Üdvözítő iránt növekvő szeretetnek egyik jele s mindinkább sürgette a templom építését.

Ezek után ft. és ns. apát igazgató ur tudatja, hogy két fontos dolog áll előttünk: 1. Az örökimási templom építése. 2. Az euch. kongresszus.

Az előbbent illetőleg a bírálásnak már meg kellett volna történni, azonban a meghívott bíráló műépítész urak egyike el van utazva, a hét végére van elhalasztva az ügy. Az eucharisztikus kongresszus május hó 15–20-ig terjedő időre van ki-tűzve; az előző években a katholicus nagygyűléssel kapcsolatosan volt megtartva; de mert így csak másodrangnak bizonyult, többen indokolták, miszerint az euch. kongresszus külön tartassék meg. Tehát itt az idő, hogy az Oltáriszentség iránti tisztelet külön érvényesítse magát. Az akkor fölmerülő költségek fedezése és más vele járó gond, nehézséggel jár, melyek megkönnyítését kéri ft. apát igazgató ur. Alkalom lesz akkor az Oltáregyesületet is érvényre juttatni; akkor állítja ki az egyesület az adományozásra szánt lárgyait s hogy ezen kiállítást minél fényesebbé tehesse, örgrófné ő nagyméltósága elnökielte alatt külön női bizottság alakult, a mely jövő hétfőn újra egybegyűl, hogy az előkészületekről tanácskozzék.

Ns. és ft. apát igazgató ur föl-
említi még a hamvazószerda előtti

három nap a belvárosi főplébánia-templomban tartandó szokásos szent-ségimádást és arra föl hívja az urnők figyelmét.

Végül ajánlja a kath. egyesületek pártolását s mást, különösen a templomépitő egyesület terjesztését.

Egyéb lárgy nem lévén, rövid hálá-
adó ima után a gyűlés feloszlott.

*

Gyulafehérvár. Az erdélyi központi Oltáregyesület deczember hó 6-kán tartott gyűlést.

Az igazgató nem tudta elhallgatni örömét, hogy ily ritka nagy számban megjelentek a gyűlésen; tegyék meg ezt máskor is, lelkesítőleg hat mindnyájunkra, ha látjuk, mily sokan érdeklődnek az Ur Jézus ügye iránt. Elmondja, hogy mily örömmel fogadta Ő Szentsége püspök urunk jelentését az erdélyi oltáregyleti mozgalomról s hogy Ő Szentsége áldását küldi azokra, kik e mozgalmat vezetik, irányítják s minden egyes tagra. Különösen kiemelte Ő méltósága, hogy székhelyén lelkes hölgyek vannak, kik az egész egyházmegye szegény templomai részére dolgoznak, s így az oroszánrészt a munkából ők veszik ki. A püspök ur, hogy kifejezze háláját és elismerését a központ iránt, az igazgatóval együtt a tisztikart meglátogatta s sajátkezüleg adta át mindegyiknek a pápai áldással ellátott keresztet. A többiek részére szentelt érmeket hozott, mit az igazgató a püspök ur megbízásából azonnal ki is osztott a jelenlevők között. A pápa az egyesület lapjára,

előfizetőire, olvasóira is áldását küldötte.

Jelenti továbbá, hogy az alapszabályokban ugyan említés van téve az évenként megtartandó közgyűlésről, de minthogy mi havonként ugyis egész közgyűlést tartunk s ott minden ügyet letárgyalunk, ajánlja, hogy a jövő hónapi, vagyis a januári gyűlés legyen olyan közgyűlésféle, melyen az igazgató egyévi jelentését fölolvassa s a pénztárvizsgáló bizottság is megteszi észrevételeit.

A gyűlés ily értelemben határoz.

Kedden (decz. 8.) van az ötvenedik évfordulója annak, hogy az egyház kimondotta ez ünnep hitczikelyét; ennek megünneplésére 5 órakor szentbeszéd, litánia s Te Deum lesz. Kéri a tagokat, hogy sziveskedjenek megjelenni ez ájtatosságon.

A tagok kész örömmel ígérik megjelenésüket.

Az igazgató még azt a kérelmet intézi a tagokhoz, hogy a kik valamit készíteni vagy beszerezni óhajtanak, akár nála, akár az elnöknél jelentsék be, hogy így ezek a tárgyak a beszerzésnél törültsenek.

*

A székesfehérvári Oltáregyesület titkári jelentése.

Fölolvasta: *Dornis István* titkár.

Mélyen tisztelt választmány!

Ezidei titkári jelentésemet tulajdonképen önmagam megkorrigálásával kell kezdenem. Mult évben, mikor első alkalommal voltam szerencsés méltathatni a székesfehérvári Oltáregyesület egy évi működését, mint új,

kivülről jött ember, a külvilág felfogásával szólottam erről az egyesületről, elnevezvén azt hitbuzgalmi egyesületnek, értve alatta egy olyan intézményt, melynek hivatása az Oltárszentségben jelenlevő Ur Jézus imáadásában s a szegény templomok fölruházásában jóformán kimerül.

Ma, hogy egy éven túl vagyok abban a megtisztelő, bizalmas állásban, mely lehetővé teszi szátnomra, hogy az Oltáregyesület áldásos munkáját közvetlen közelről szemlélhessem, megvallom, egészen másként vélekedem ezen érdeműs egyesületről.

Nem akarom, s ha akarnám, se tudnám tagadni, hogy az Oltáregyesület elsőrendű hivatása az, a mit fennebb érintettem; de tartozom annak kijelentésével, hogy nem tartanám az egyesület hivatása magaslatán állónak akkor, ha a templomok fölszerelésének s az önmezszentelésnek áldásos és Isten előtt nagyon kedves munkáját egyedüli feladatának tekintené. Szerény véleményem szerint az Oltáregyesület az Isten ügyének egy hatalmas emeltyűjévé lehet s kell is lennie azáltal, hogy tagjai apostolokká lesznek, apostolaivá annak a nagy, annak a magasztos munkának, annak a fontos és szent gondolatnak, melyet Szentséges Atyánk, X. Pius pápa ezekkel a szavakkal hirdetett a világnak: «Mindent megújítani Krisztusban».

A világ, m. t. v., fordulóponthoz jutott. A pogányság és kereszténység szelleme új, elkeseredett harczot viv egymással, sokkal borzasztóbbat, mint az az első volt 19 száz esztendővel

ezelőtt. A lelkek milliói forognak a kárhozat veszedelmében. Ezt a harcot, a lelkeknek ezt a veszedelmét, nekünk, az Ur Jézus vezérkarának, közönyösen, tétovázva szemlélnünk nem szabad. Jól mondotta az idői katolikus nagygyűlés egyik illustris szónoka, hogy az a sok ezer lélek gondozására hivatott néhány pap, néhány szerzetes nem elég arra, hogy az emberiséget az üdvösség útján vezesse, Krisztus hitében, szeretetében megtartsa.

Az ellentábor minden egyes tagja tudja, érzi, mit kell tennie sötét célja elérésére. Sajtója naponként milliók lelkében üzi a rombolás munkáját; a rossz példa perczenként ezreket és ezreket dönt a veszedelembé s mi ölbe tett kezekkel nézzük véreink romlását?

Nem, m. t. v., ez a tétlenség méltatlan lenne hozzánk, a kik az Ur Jézus közelében vagyunk, kiknek lelke oly gyakran fürdik az ő engesztelő vérében; hozzánk, kiket Ő oly gyakran, oly szeretettel táplál az Ő szent testével, kiknek lelkében annyi magasztos gondolat, annyi nemes szándék, annyi ideális fölbuzdulás születik meg akkor, mikor a tabernakulum előtt térdelünk. A vas, ha tűzbe tesszük, maga is izzóvá lesz, maga is gyújt, tüzel; a mi lelkünk, melyet az Ur Jézus szeretete oly sokszor gyújt lángra, nem emésztheti föl ebben a lángban önmagát. Nekünk ki kell vinnünk ezt a tüzet a világba, lángra kell vele gyujtanunk az emberek hideg szívét, hogy azok is égjenek, lángoljanak a szeretettől a világ meg-

váltója iránt; lelkesedjenek, küzdjenek, fáradjanak az Isten ügyéért.

Nemrégiben arról esett szó egy társaságban, mi fontosabb, mi előnyösebb a mi ügyünk diadalára: az-e, ha jó, buzgó hölgyeink vagy lelkes katolikus férfaink vannak? Én az utóbbi véleményen voltam. Az Egyház szomorú sorsa, mely buzgó nőink nagy száma daczára is csak tengődik, ezt a véleményt védelmezte velem. S ha engedek is nézetemből, csak egy föltétel alatt teszem. Azt mondom: Győzünk, ha nemcsak önmaguknak buzgó, vallásos, de apostoli lelkű anyáink, nőink, lelkeket mentő, tévelygőket vezető, Isten ügyéért lelkesedő hölgyeink lesznek. A világ folyásában, látjuk, megújulnak a kereszténység első századai. Legyen a mi munkánk is az első keresztények munkája. De a Pongráczok anyjára, Symphorosákra, Felicításokra, vagy legalább is Monikákra van ma is szükségünk, ha a közel jövő nagy harczeit diadallal akarjuk megvívni.

Nem kell azért a vértanuságra mennünk. Hála Istennek, eunyire még nem vagyunk. De küzdenünk kell, erős lelkünknek kell lennie és apostoli buzgóságunknak.

Terem nem engedi, hogy részletekbe bocsátkozzam. Az Oltáregylet buzgó terjesztőnői meg fogják látni látogatásaik közben, hol hidegül a hit, hol szegik meg az Egyház parancsait, hol nem imádkoznak, hol nem járulnak egész éven át talán egyszer sem a szentségekhez. Az ő éber figyelmüket nem fogja elkerülni, hol végzi az ördög magvető munkáját egy-

egy rossz ujság, rossz kalendárium vagy más rossz irányu könyv; hol foglal tért a modern pogány áramlat, hol vetik meg az Egyház szolgáit, hol hidegült meg a szivekben az Ur Jézus iránti szeretet.

S ha meglátják, tudni fogják azt is, mit kell tenniük. Ők nem fognak megelégedni azzal, hogy az Oltáriszentségben jelenlevő Üdvözítő előtt leborulva az evangéliumi atyával elrebegik «Uram, jöjj el, mielőtt fiam meghal», nem fognak megelégedni azzal, hogy elpanaszolják: «Uram, jöjj, segíts, ez a lélek, ez a család beteg, szive kihült, lelke száraz, nem szeret már Téged, jöjj, gyógyítsd meg!» Nem. Ők az irgalmas samaritánus példáját fogják követni, fölemelik azt a beteg lelkét, azt a bűnöktől vérző szívet; kimossák sebeit, a jótanács olajával enyhítik fájdalmát, az isteni szeretet borával melegítik föl dermedt tagjait, hogy éljen újra, megerősödve, Istennek. S a mikor az Oltáregylet tagjai ezt teszik, tulajdonképen hivatásukat teljesítik, az Oltáregylet legelső célját szolgálják. Mert, kérem, miért alakult az Oltáregylet? Az Ur Jézus dicsőségének előmozdítására, szegény templomainak felruházására.

A székesfehérvári Oltáregylet, m. t. v., ezen hivatásának példás módon megfelel. Avagy nem az Ur Jézus dicsőségét jelenti-e az a sok-sok

Lumen in revelationem gentium.

óra, melyet az egyesület évről-évre oly örvendetesen szaporodó tagjai havonként az Oltáriszentség imadásában eltöltenek? Nem az Ur Jézus dicsőségét hirdeti-e az a buzgóság, mely oly látogatottakká teszi az Oltáregylet rendes havi szentmiséit, oly gyakorivá a Szentségekhez való

járadást, évről-évre impozánsabbakká szentségi körmeneteinket? Nem az ő dicsőségét szolgálja-e az a sok önzetlenül végzett munka, az a tekintélyes összeg, melyet az Oltáregylet terjesztőnői, élükön az ő fáradhatatlan vezérükkel, a mi szeretett Elnöknök Ő Méltóságával, fillérenként egybegyűjtenek? Istennek legyen hála, e buzgóság folytán kőből épült templomaink lassankint diszesek, ékesek lesznek. Ám, a melyek közül oly sok, oly igen sok még mindig disztelenül áll, hideg és üres, azok az Isten élő templomai, a mi embertársaink, hit-testvéreink szívei. Ruházzunk föl, a hol tehetjük, egy-egy ily templomot, törekedjünk egy-egy ilyen élő tabernakulumot felékesíteni a megszentelő malaszt diszes, drága öltönyével. Állítsunk meg egy-egy ilyen veszni indult lelket a lejtőn, gyúlaszszunk új szeretetre egy-egy ilyen hideg szívet Istene iránt. S egy ilyen szív, egy ilyen lélek lesz az Ur Jézus legnagyobb öröme, az ő legnagyobb vigasztalása, az ő legnagyobb dicsősége s egy ilyen templom felruházása lesz a mi legszebb munkánk s egykor legnagyobb vigasztalásunk.

*

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903. november hóban befolyt díjak.

Vonttier Luise 2 k, Szabó Mária 1 k, Bugár Ludovika 24 f, özv. Bugár Terézia 24 f, Graffiodi Mária 10 k, Gressner Józsa 2 k, Kapitan Johanna 2 k, ft. Bányai Gábor plébános ur a zimányi tagok részéről 6 k 72 f, Kuhn Terézia (Bécs) 2 k 10 f, Fülöp Magdolna 2 k, özv. Bernhard Antalné 4 k, Paucsek

Mari 2 k, özv. Palócz Mihályné 2 k, Lábonovits Anna 3 k, Kanitz Józsefné 3 k, Stankovits Ferenczné 24 f, Kubesch Katalin 2 k, özv. Baráth Lajosné 2 k, Bráz Lina 1 k, dr. Stahly Ignáczné 4 k, Miksitz Ferenczné 2 k, Zaitz Katalin 2 k, özv. Szabó Mihályné 2 k, Heinlein Antalné 2 k, Müller Klára 2 k, Filipusu Matild 2 k, Siposné Kovács Borbála 2 k, Ember Anna 3 k, özv. Hoffmann Ember Jenőné 4 k, Prohászka János 2 k, Goblovsky József 5 k, Hegyesi Ferencz 2 k, Hoffmann Irma 2 k, Galli Betti 4 k, Zubriczky Józsefné 4 k, Jankovics Jánosné 2 k, Bodnár Istvánné 2 k, ifj. Zubriczky Józsefné 2 k, Krantz Edéné 4 k, Sik Magdolna 60 f, Hermann Lászlóné 4 k, Szedlák Anna 4 kor, özvegy Ratzky Jánosné 10 k, Faváry Józsefné 5 k, Tirschel Jánosné 4 k, özv. Lafrankó Jánosné 6 k, Retter Gyuláné 2 k, Fábrián Józsefné 2 k, Walther Ernőné 10 k, özv. Lafrankó Istvánné 10 k, Liliek Istvánné 4 k, Lafrankó Károly 4 k, Lafrankó Károlyné 4 k, Lafrankó Margit 2 k, özv. Balogh Anna 24 f, Nagy Imréné 2 k, Mayer Jolán 24 f, Száki Mária 24 f, Haindl Mihályné 1 k, Gaiz Mária 1 k, Méry Erzsébet 1 k, Radimeczky Margit 24 f, Burcsák Andrásné 40 f, Gröschler Györgyné 40 f, Delli Emilia 60 f, Nosza Francziska 1 k, Gruber Mária 1 k, Karkis Istvánné 2 k, Karkis Malvina 5 k, Pacher Gyuláné 2 k, Speidler Irma 2 k, Bánó Józsefné Kürthy Irma 20 k, özv. Benedikty Gyuláné 20 k, özv. Kürthy Antalné 10 k, Kürthy Istvánné 4 k, Huszár Miklósné 4 k, Streba Francziska 2 k, Bignon Gyuláné 4 k, Sirba Terez 2 k, Mucsek Mária 1 k, Mucsek Józefa 1 k, Smucz Irma 1 k, Funk Ignáczné 1 k, Bolga Emilia 40 f, Galba József 4 k, Kocsis Ferenczné 2 k, Skrupa Anna 4 k, Csajka Anna 2 k, Hugai Mária 2 k, Seidl Gizella 4 k, Lenz Barbara

2 k, ifj. Lenz Ferenczné 4 k, Kaumeter 2 k, Birkl Istvánné 2 k, Sitz Gézáne 4 k, özv. Kriszta Ignáczné 4 k, Hegyessy Flóra 20 k, Ghyczy Ida 10 k, Keiner Rosina 2 k, Zlensky Leopoldina 2 k, Schauschek Matild 2 k, Huber Jozefin 2 k, Szelmáyer Károlyné 2 k, Szelmáyer Károly 4 k, Szelmáyer Irma 4 k, Szelmáyer Gizella 2 k, Szelmáyer Sarolta 4 k, Márkus Julianna 1 k, Szlimák Irma 1 k, Messzner Mária 4 k, Cservenka Zsuzsana 2 k, Rosenbaum Luiza 4 k, Ellenbacher Adél 4 k, Láng Margit 2 k, Mohácsi Karolin 2 k, Pálfi Jánosné 2 k, Kis Józsefné 24 f, Kalicsár Mari 24 f, Bittermann Katalin 4 k, Bencze Ferencz 2 k, Bencze Ferenczné 2 k, Erdélyi Istvánné 2 k, özv. Erdélyi Teréz 4 k, Michelbach Jánosné 4 k, Bagó Mártonné 2 k, Faszberger Adolfné 1 k.

IRODALOM.

Jézus Krisztus isteni Megváltónk élete. A négy evangéliumból időrendben összeállította és magyarúzó jegyzetekkel ellátta dr. Balits Antal győri apátkanonok. Második bővített kiadás. Isteni Megváltónknak az evangélisták által oly gyönyörűen megrajzolt élete mindenkor és mindenhol igaz érdeklődés tárgya lesz. Ámde az evangéliumok közvetlen olvasása főleg a theológiában járatlan hívő számára többrendbeli zavaró körülménnyel jár, mindenekelőtt pedig megnehezíti az, hogy az

evangélisták a történeti sorrendet nem tartják mindig szem előtt. Előtünk fekvő munka rendbe szedve az evangéliumi elbeszélést adja, Krisztus Urunk életét s közben oly fölvilágosító jegyzetekkel kíséri a szöveget, hogy a könyv a legegyszerűbb hívőnek is világos képet nyújt Urunk életéről, azonkívül helyes bepillantást enged az evangéliumok szépségeibe. Minden buzgóságnak, vallásos életnek legfőbb példaképe Urunk élete, azért ezt a könyvet, mely nemcsak az alapos biblikusnak, hanem egy Krisztusért lángoló szívnek is műve, minden katolikusnak melegen ajánljuk. Ára füzve 2 korona, diszes vászonkötésben 3 korona.

Jézus Szive, a kegyelmek napja. Hagen S. J. művének magyar fordítása megjelent másodszor. A mű, melyet a kritika mint «igazán épületes, rendkívül tartalmas és kedves könyvet melegen» ajánlott, 15 iv terjedelmű, oktató és imádsági részből áll. Vászonba kötve kapható 2 koronáért (e. e. ss.) Wolkenberg Alajos dr. theol. tanárnál Szatmáron. Ugyanazon szerző **Nagybőjti Szentbeszéd**ek című művének 1-50 kor. (e. e. ss).

Kostka szent Szaniszló, az ifjuság pártfogója és példaképe. Irta Ember Mátyás S. J. Fordította B. Zs. S. J. A katolikus ifju hősnek kedves életírása, erényeinek méltó apotheozisa. Főleg katolikus családok és nevelőintézetek figyelmébe ajánlható.

Jézus szentséges Szívének dicsérete, új litániájának értelmezése. A győri egyházmegyei hatóság engedelmével. Kijadta Mohl Antal dr.

Nem ismeretlen előttünk, hogy b. e. XIII. Leo, a felejtetetlen jeles pápa, a régóta forgalomban levő és magánáhitatra szolgáló Jézus szentséges Szívéről szóló litániák közül egyet kiválasztott és azt megfelelően átido- mitva, 1899. április 2-án a nyilvános istenítisztelet használatára is jóvá- hagyta, sőt elmondását 300 napi bucsuajándékkal is ajánlotta.

E rendelet és intézkedés Jézus szentséges Szívének tiszteletét széles és biztos alapra helyezte és alkalmas módon vezette be a gyakorlati életbe. Célja az emberek szívét Jézus szentséges Szíve szeretetére és iránta hálára fölgerjeszteni, mert hiszen ebből áradt ki minden üdv és áldás az emberiségre. E végett be kell tehát vezetni az embereket az isteni Szív ismeretébe. Vezérfonalul szolgál erre maga az új litánia. Ennek minden szava, fohásza, az Ur Jézus szent- séges Szívének valamely fenkölt, magasztos tulajdonságát állítja lelki szemeink elé és elménket bámulatra ragadja, hódoló tiszteletre, bizodalomra indítja iránta. A föntjelzett könyv azt a nem könnyű föladatot, tűzte ki magának, hogy a magyar hívő közönséget az új litánia értelmébe bevezesse.

A mit e mű a litánia fonalán a szent Szív valamely fenkölt tulajdonságának magasztalására, magyarázatára állít, mond, mindazt a szentirásból, a szentatyáktól kölcsönzött tételekkel támogatja; a természet országából, többnyire a hazai történetből és a mindennapi életből vett példákkal megvilágosítja és minden tárgyalást

megfelelő záró imával fejez be. Ez imák részint a zsoltárok, részint az Egyház könyörgései, néhány pedig a szentek műveiből vannak véve. A litánia 33 fohásza 33 értekezésben van tárgyalva. A litánia fohászai során át, az elmélkedve olvasó hívőt a szent Ignác által kijelölt megvilá- gosító, tisztító erényuton úgy kalau- zolja, hogy őt végre az Istennel való egyesülés célpontjáig juttassa. Szóno- koknak és az elmélkedő léleknek rövid áttekintést szolgáltat minden egyes kérés tartalmának mivoltáról és így az emlékeztet gyámolítja, ez által könnyebbitve van használata. Mivel ez a mű a maga nemében a a magyar irodalomban uttörő, kegyes pártfogásra számít már azért is, mert minden belőle remélhető bevétel (nem a tiszta haszon) katolikus fiu árvaház létesítésére van szánva Győr- városában.

Azt mondja a közmondás, a kit nem ismerhetünk magáról, azt meg- ismerjük társairól. Ezt az elvet szem előtt tartva, a legszentebb Szívvel való társalgás nem lehet senkinek sem kárára, hanem csak nagy lelki hasznára. Azért e könyvet, mely nem egyéb, mint Jézus imádandó szent Szíve tulajdonságainak népszerű, könnyen érthető leírása, haszonnal olvasgathatják, forgathatják, minden rendű, rangu, nemű, koru, állásu, műveltségű, egyének, papok, világiak, katonák, szerzetesek és tanulók, mert Jézus Szívétől a bölcsék, az igazak, a bűnösök, tudósok és tudatlanok mindnyájan tanulhatnak. E könyv b. e. XIII. Leo emlékére is van írva, ki

végrendeletében azt mondotta: senki a kereszténységet szívébe azért nem fogadta be a nélkül, hogy őt jobbnak nem tette volna. E könyvben a kereszténység rövid sommája van leírva; fogadjuk be és megjavulunk! Ezáltal a társadalom nemesebb, a világ jobb lesz. E siralomvölgy megint paradicsommá alakulhat át; mert ha az emberek Jézus szíve szerint éreznének, cselekednének, élnének: ez a világ mennyország volna! E könyv alkalmas karácsonyi és ujévi ajándéknak is szolgálhat. Ára kötetlen 4 K, kötve 6 korona. Minden tíz példány után egy tiszteletpéldány jár. Kapható: a Győregyházmegyei Könyvsajtó kiadóhivatalában, hová a pénz is küldendő lesz.

«Magyarok Nagyasszonya» költemények szűz Mária tiszteletére. Zengte és ötvenéves szerzetesi jubileumán kiadta *Rosty Kálmán S. J.* Első kötet 20 iv, lantos költemények. Második kötet 21 iv, elbeszélő költemények. Ára egy-egy kötetnek: diszpéldány 2— kor., kemény vászonkötés 1.80 kor., füzve 1.— kor.

Kifogyhatatlan katolikus költőnkek művei annyira ismertek és kedveltek országszerte, hogy most megjelent kötetét külön is ajánlani fölösleges. Minden ünnepi alkalomra megtalálta a kellő hangot s egy tapasztalt férfit derült lelkének nemes iránya szól minden sorából, hirdetve a legszentebb eszmények kultuszát.

Különösen kath. intézeteknek, irodalmi- és társasköröknek nyújt alkalmas szavalási tárgyakat; végén egy melodráma szűz Máriáról. A köte-

tek megrendelhetők és kaphatók Kaloocsán, a jézustársasági kollégium gondnokságánál.

Folyóiratok.

Jézus Szentséges Szívének Hírnöke. Kalooca. A januári szám tartalma: Jókivánatok az év elején. Jézus Szívéhez. Jézus szent Szívének ügyei. Egy megható jelenet. Sidya, a hű fiu. (Elbeszélés). Hogyan segítenénk keresztény elvekkel a társadalmi bajokon. Jézus szent Szíve letenyéjének magyarázata. Jézus szentséges Szívének áldásai. Bizodalom Istenben.

Szűz Mária Virágos Kertje. Kalooca. A januári szám tartalma: Mária és a szent éj. Karácsonykor. Loretói litánia. Zárdáink. «Jó Pásztor». A fehér rózsza. (Vége.) A hold. Szűz oltalma alatt. (Vége.) Mikor a kis Jézus váratlan megjött. A tatárjárás idejéből. Krónika. A Rózsafüzér.

*

Megjelent a *Zászlónk* 5. száma. Ennek megint más a czimképe, mint az eddig megjelent számokéi. Csak rá kell nézni és egyszeribe ráborítja lelkünkre a legmélyebb télnek hangulatát. Még a lap homlokirata, a «Zászlónk» is csupa jégcsaphból van összeróva. És mintha a *Zászlónk* vezérgondolata is oda volna pingálva. Alul meleg diák-szoba látható ábrándos ifjakkal, kik az általános dermedtség között is csak életről álmodoznak. Kinéznek a januári éjszakába. Képzeletük végig suhog a jeges-havas erdön s nyugvó pontot sehol sem talál, csak egy vén tölgyre

szegzett Mária-képnél. Mécses látnak ott, melynek szelid világa szétveti a vak sötétséget s a farkasordító hideg tanyát angyalok játszóhelyévé varázsolja. Nem vetített képe e ez az ifju lelkek jelen világának?! Ezen prolog után ilyen szellemben ad a *Zászlónk* jelen száma is vagy 15 cikket, 32 gyönyörű képet, melyek nemesak az ifjakat, de az öregeket is érdeklik. Az egész lap ára mindezek daczára, öregnek, ifjunak nem több mint 2 korona, melynek beküldése ellenében az eddig megjelent számokat is azonnal küldi a «Zászlónk» ifjusági lap kiadóhivatala Budapest, VII., Damjanich-u. 50. E páratlanul jól szerkesztett lap pártolása minden katolikus szülő szent kötelessége.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1903. évben.

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Úr Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményünk, a mennyei dicsőségben színről színre látható fenségében legyen örök boldogságuk.

Bárany Veronika Budapest, Grajczér Jánosné Jánk, Steiner Mária, Szabados Aladár Budapest, Vitéz Mária Jánk. Varga Anna Bares, Babel Ferencz Pozsonyepérs.

Szerkesztői üzenetek.

Dr. K. K. Ellenkezőleg, május közepe ép ezért is legalkalmasabb. Akkor még nem igen kezdődnek meg a bérnyálások.

S. I.-né. Ép most ülészik a jury. Döntése végérvényes.

Sz. S. Beregszász. 1903. és 1904-re nem tetszett még előfizetni.

A. H. Eperjes. Még egy évi hátralék van.

Sz. I. Z. Tárnok. Előfizetése 1903-ra, szól.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, sziveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni. A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni. -- Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITÓ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és köztulajdonok teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmájukra vágyó javításokat.

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTEKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CIKKEK ÖNTŐDÉJE.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokba való gyártása.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A 14 kor. kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd., etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 11 és 12 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oldalalt ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, inkesl 6 korona,
b) iartos bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klótild fhgasszony ö. cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket, Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

